

lobkyně postupně, jak svůj závod na nové druhy rozšiřuje, vylučovati z obchodu všechny obchodníky, kteří se zbožím takovým již dříve obchodovali a kteří se jmenují Baťa.

Čís. 13671.

Železniční zaměstnanci.

Z ustanovení § 8 odst. 6 stanov pensijního fondu čsl. státních drah (výnos min. železnic čís. 38.566/27), nevyplývá pro zaměstnance právní nárok na připočtení let.

(Rozh. ze dne 22. června 1934, Rv I 921/34.)

Žalobce, železniční zaměstnanec ve výslužbě, domáhal se na československém státu započtení 35 služebních let a zvýšení pense. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nárok na připočtení let k době svého členství v pensijním fondu čsl. státních drah a v důsledku toho na zvýšení pense vyvozuje žalobce jen z ustanovení § 8 odst. 6 stanov tohoto fondu (výnos min. železnic čís. 38.566/27). Jádrem sporu jest v otázce, zda z tohoto ustanovení vyplývá pro žalobce právní nárok na požadované připočtení let anebo zda řečené ustanovení ponechává rozhodnutí o připočtení let jen volné úvaze státní správy železniční. V § 8 stanov pensijního fondu čsl. státních drah jsou obsaženy předpisy o výměře pense členů tohoto fondu. V odst. (6) jest ustanoveno, že k době skutečného nebo započteného členství může býti připočtena doba až do 10 roků, stane-li se člen neschopným služby a jakéhokoliv jiného výdělků pro jinou těžkou a nezhojitelnou nemoc (než pro oslepnutí anebo poruchu duševní podle odst. 5), kterou si nepřivodil sám úmyslně vlastním zaviněním. Podle odst. (12) § 8 může tuto výhodu povolit jen ministerstvo železnic. Tato ustanovení stanov pensijního fondu jsou kryta zákonem, neboť vyhovují předpisu čl. VIII. odst. (1) zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 2 sb. z. a n. z roku 1920, podle něhož ustanovení § 62 odst. (1) a (4) zákona ze dne 25. ledna 1914 čís. 15 ř. z. platí i pro členy pensijního ústavu státních drah, a shodují se s předpisem odst. (4) § 62 zákona čís. 15/1914 ř. z. (služební pragmatika). Již z doslovu odst. (6) a (12) § 8 stanov pensijního fondu jasně vyplývá, že se tu uděluje ministerstvu železnic jako ústřednímu úřadu jen zmocnění, by povolilo za určitých podmínek jako zvláštní výhodu připočtení let k době členství v pensijním fondu, při čemž jest zůstaveno volné úvaze rozhodujícího úřadu, zda tuto výhodu poskytne vůbec nebo do jaké míry, ovšem z omezením, že i tehdy, povolí-li se připočtení, nesmí připočtená doba přesahovati nejvyšší míru deseti roků. Z okolností, že pro připočtení ve smyslu § 8 odst. (6) stanov jsou předepsány určité podmínky, nelze dovoditi nic jiného, než že ministerstvo železnic tohoto zmocnění použití nesmí, nejsou-li pro to splněny předpoklady. Jsou-li však podmínky

splněny, tedy zmocnění toho použití může, ale nemusí. Není tedy v odst. (6) § 8 stanov pensijního fondu čsl. státních drah uložen žalovanému státu žádný závazek k plnění a volná úvaha ministerstva železnic nemůže být nahrazena nebo změněna rozhodnutím soudu, takže uvedené ustanovení stanov nezakládá pro žalobce právní nárok na výhodu, které se v tomto sporu domáhá. Správnosti tohoto výkladu nasvědčuje i srovnání s odst. (5) a (7) § 8 těchto stanov, kde se užívá výrazu »připočte se«, opodstatňujícího právní nárok na připočtení, jsou-li splněny předepsané podmínky. Dovolatel ostatně sám připouští, že ustanovení § 8 odst. (6) stanov pensijního fondu nestanovilo bezpodmínečnou povinnost železničních orgánů, poskytnouti uvedenou tam výhodu, ale snaží se dovodit, že tuto výhodu jest poskytnouti všem zaměstnancům vyhovujícím stanoveným podmínkám, jakmile žalovaný stát ji třeba v jediném případě poskytl. Tento dovolatelův názor však neobstojí, neboť pouhým skutečným povolením výhody v některém jiném případě by se nic nezměnilo na právním významu ustanovení § 8 odst. (6) stanov pensijního fondu, jak byl shora vyložen. O tom, co jest účelem řečeného ustanovení a zda tento účel se na žalobce hodí čili nic, nebylo ani třeba uvažovati, když i odvolací soud dospěl k správnému právnímu závěru, že z něho pro žalobce nevyplyvá žalovatelný nárok. Dovolatelův poukaz na obdobu ustanovení o nemocenských pojišťovnách nemá významu, ježto tu nejde o dávky ze sociálního pojištění, nýbrž o zvláštní nárok vyvozovaný jen ze stanov pensijního fondu čsl. státních drah.

Čís. 13672.

**Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Označení obuvnického podniku slovem »Batavia« přiči se dobrým mravům soutěže.**

(Rozh. ze dne 22. června 1934, Rv I 954/34.)

Žalující firma Baťa a spol. domáhala se na žalovaném Gustavu S-ovi, obuvníku a majiteli rychlosprávkárny v N., by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se dalšího rozšiřování letáků, na nichž k označení podniku žalovaného jest použito slova Batavia, a vzítí z oběhu a zničení všechny podobné letáky, jež žalovaný dosud ve svém držení má, nebo s nimi může nakládati, a zdržeti se dalšího užívání nápisu Batavia umístěného ve výkladní skříni a na vstupních dveřích do svého krámu v N. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Jest zjištěno, že do závodu žalující firmy v N. přicházeli zákazníci a požadovali vydání správk, majíce opravenku firmy Batavia. Žalobní žádosti bylo vyhověti, ježto nápisy žalovaného ve výkladní skříni a jmenovitě na dveřích do krámu jsou objektivně způsobilé přivoditi ve styk zákaznickém takovou záměnu s firmou podniku strany žalující, neboť bylo zjištěno, že se zákazníci mátlí, zaměňujíce firmu Batavia za firmu Baťa a soud ostatně z obou názvů má za to, že každý průměrný čtenář může si obě firmy zaměňovati. Záměna firmy Batavia a Baťa vyplývá také z letáků. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací soud souhlasí s názorem soudu první stolice, že zaměnitelnost